

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 688/2016
27.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић, адвокат из ..., против туженог "ББ", ... у ..., коју заступа Никола Малић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2269/15 од 23.10.2015. године, у седници одржаној 27.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2269/15 од 23.10.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2269/15 од 23.10.2015.године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 525/14 од 29.05.2015.године, којом је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 19.06.2014. године, којим је тужилји отказан уговор о раду бр. ... од 26.10.2013. године и утврђено да јој престаје радни однос 19.06.2014.године, а тужени обавезан да тужилју врати на рад и распореди је на радно место које одговара њеној стручној спреми и радном искуству и накнади јој трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог у производњи по уговору у раду од 28.10.2003. године, а потом је анексом уговора о раду од 30.12.2013. године распоређена на радно место „радник на паковању 1“, да би дана 15.04.2014. године закључила нови анекс уговора о раду и била распоређена на радно место „радник на паковању 2“, на коме је због ускршњих празника радила само један дан. Након тога, решењем туженог упућена је на коришћење годишњег одмора од 19.05. до 02.06.2014. године, а затим је на основу новог решења туженог, годишњи одмор користила од 03.06. до 03.07.2014. године. Услед насталих економских и организационих промена донет је Програм решавања вишка запослених и акт о измени систематизације и организације радних места, према коме је између осталог, смањен број извршилаца на пословима које је обављала тужилца. Тужени је приликом доношења решења о отказу уговора о раду тужилци, поштовао процедуру прописану одредбама члана 153-156. Закона о раду. Предлог Програма решавања вишка запослених тужени је донео 02.06.2014. године, а Програм усвојен 18.06.2014. године, као једини критеријум за утврђивање вишка запослених, прописао је резултате рада запосленог за шест месеци који претходе доношењу предлога Програма, на местима на којима се смањује број извршилаца. Оцењивање је извршено 30.05.2014. године, за период од 30.11.2013. године до 30.05.2014. године, тако што је тужилца добила писану оцену коју није дао њен непосредни руководиоца, а оцену је добила за рад на радном месту „радник на паковању 2“. Како је тужилца оцењена најнижом оценом, оспореним решењем од 19.06.2014. године отказан јој је уговор о раду уз исплату отпремнине.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оспорено решење поништили као незаконито, а туженог обавезали да тужилцу врати на рад.

Резултат рада који оцењује непосредни руководиоца мора бити заснован на учинку запосленог који се процењује за период од шест месеци који претходи доношењу предлога Програма. Како је тужилца распоређена на радно место радника на паковању 15.04.2014. године и на том месту је радила један дан, након чега је користила годишњи одмор, односно није радила на истом радном радном месту у оквиру периода одређеног за оцењивање, тужилца није могла да оствари учинак предвиђен нормативима и стандардима које је прописао тужени, из чега произлази да је стављена у неповољнији положај у односу на другог запосленог на истом радном месту, који је све време радио. Тужени је морао да се придржава регулативе из Програма решавања вишка запослених, па је тужилцу могао да оцени њен непосредни руководиоца за период од шест месеци ефективног рада на истом радном месту.

У конкретном случају, Програмом решавања вишка запослених прописан је критеријум остварених резултата рада, као основни критеријум, који је послодавац погрешно применио, па је решење којим је тужилци отказан уговор о раду незаконито, а правна последица незаконитог отказа је враћање запосленог на рад, у смислу члана 191. Закона о раду, како то правилно закључују и нижестепени судови.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић